

ȚARA LUI HÜBSCH

Iată în sfârșit, iubite cititor, că se face dreptate unui nume ilustru atât de scump noștrii ca și tutulor bunilor Români! Iată că se realizează dorința tutulor câți țin să venereze memoria bărbaților cari au gândit bine și drept pentru și despre patria noastră română!

Uite-te în numărul nostru de astăzi și vezi proiectul statuei nemuritorului nostru amic Hübsch.

Cine a fost Hübsch, toți o știm.

Muzicant de mare talent și om de mult spirit—in afară de atâtea frumoase compozițiuni muzicale și în afară de atâtea și atâtea glume neuitate, — el ne-a lăsat două producțiuni ale spiritului său în adevăr neperitoare.

Cât va exista o țară românească, se va cânta mărețul imn regal „Trăiască Regele!” compus de Hübsch! cât va fi țara românească, ea va fi țara lui Hübsch!

Țară frumoasă cu veselă lume! nimini nu te-a caracterizat mai bine decât bunul nostru amic Hübsch cu două vorbe!

Două vorbe! pe cari le spun copiii tăi la toate împrejurările mari și mici, dela cel mai nensemnat accident până la o adevărată catastrofă publică! două vorbe pe cari le aruncă Românul și asupra un act de supremă și sfântă dreptate și asupra celei mai monstruoase și mai diabolice nedreptăți! două vorbe, pe cari le aruncă fiul tăi și celor din urmă secături ca și celor mai talentați și mai distinși dintre dâșii! două vorbe, pe cari Românul le scupă și asupra făcătorului de rele și asupra eroului, asupra opincii ca și asupra Vlădichii, asupra celui mai mic ca și asupra celui mai mare lui!

Țară și lume cuminți și egale de humor și de filosofie față cu orice, cu binolo și cu răul, cu uritul și cu frumosul, cu adevărul și cu minciuna, cu Dumnezeu și cu Dracul!

Trăiască țara lui Hübsch!

Românii vecinic în picioare statua eroului nostru spre pomonier!

— Ei! dar ne va întreba cititorul. Bine, Hübsch merită fără îndoială o statuă, și proiectul „Moftului Român” este admirabil, o adevărată operă de artă, operă plină de adevăr și de inspirație. Dar fondurile? unde sunt fondurile?

— O, Doamne! am putea răspunde

noi; am văzut multe fonduri fără statue, ce mirare să vedem odată o statuă fără fonduri? Și pe urmă să nu uităm a spune că și noi ne-am gândit să deschidem liste de subscripțiuni pentru scopul nostru, și punem multe speranțe în obolul publicului românesc.

Haide! grăbiți-vă de subscrieți voi toți câți n'aveți de dimineață până seara pe buze de cât vorbele sacramentale cari le-a prins Hübsch ca să pecetluiască locul și vremea noastră!

Voi toți câți ați smintit cinzeci de ani o lume întreagă cu panglicării sau cari o smintiți cu aceeași metodă, ridicându-vă din gunoiu la treapta celor mai superbe boerii și, zimbând, proferăți la adresa negliabilor, auriți de suferințe morale și materiale, cele două celebre vorbe;

Voi cari, cuminți, nu mai credeți în nimica și ziceți despre orice nerod, care mai are naivitatea să crează în ceva, cele două faimoase cuvinte;

Voi toți, multime înțeleptită de ne-cazuri, cari, ori la ce lovitură primiți, ridicați din umăr și vă răcoriți sufletul smăcinat mormăind cele două sacramentale cuvinte;

Veniți toți de subscrieți pentru ca să ridicăm cât mai degrabă la lumina soarelui nostru statua aceuia care a scris mărețul imn regal și a consemnat spre vecinică neuitare cele două cuvinte-pecete.

Sus Hübsch!

Trăiască țara lui Hübsch!

CARAGIALE

PALINODIE

Țara mea are câmpii mănoase.

V. Alexandri.

Țara mea are diurne grase,
Subvenții sumă, să te crucești,
Slujbași pe drumuri dați cu dușumul
Și deficite câte poștești!

Țara mea are femei frumoase,
Lesne-a lor grații le dobândești
De ai norocul să suni din pinteți,
De știi musteața să'ți răsucești!

Țara mea are coloși miniștri
Ș'un președinte, cap eminent:
Pot celățenii fi făr' de grijă,
Căci duc ei țara la faliment!

FIREBIC.

Polemică

Am dat în numărul trecut al *Moftului Român* un articol „Filoromanofilismul”, prin care, în interesul serioșității mișcării naționale, atrăgeam luarea aminte a conducătorilor Ligii asupra ridiculului și desamăgirilor mahnitoare la cari ne expune adesea mania de-a sărbători, cu buchete și cu banchete, cu masalale și cu mahalale, pe cel d'întăiu venit care, cu aerul languros al unui prim amoroș de teatru, ne spune: „Io sono filoromano”.

Esti? — ziceam eu că ar trebui să spunem. Ei și? Titlul acesta nu dă drept la o profesiune în țara românească, nici chiar cu examen de liberă practică, precum se obișnuiește cu alte titluri din străinătate „bons pour l'Orient”.

Mai ești altceva decât filoromân? fiindcă atâta nu-i de ajuns ca să mă prăpădesc de dragostea d-tale. Uite, noi suntem în România cinci milioane, dacă nu șeșe, de filofrancezi — ba încă ce filo! — cu toate astea nimeni dintre noi nu și-a pus titlul acesta pe cărți de vizită; iar dacă s'a dus un român la Paris, nu a pretins — în temeiul înflăcăratului filofranțuzism al nației d'aceiași ginte — nici măcar să i se facă o reducere de cinci la sută la birt, dar-mi-te să rîvnească la onoruri și manifestațiuni cu muzica gardei republicane. Din potrivă, la Paris noi ne lăsăm să fim chiar tocați: așa-i românul — bată'l norocul! — mână spartă, când are câte-o ibovnică frumoasă, cum e Franța. Dar — observam în articolul meu — Liga vrea să ne desberde d'acest strămoșese obicei. Ea ne-aduce — de la o vreme cam des — niște ciudați înamorați de România. Aceste simandicoase personaje, de cele mai multe ori violeni aventurieri, ne tratează țara drept o baborniță slută și vicioasă, dar cu bani la ciorap, care răsplătește darnic sărutările caracudelor ce se milostivesc să desmerde obrajii oi vestejiți. Dedeam pildă pe celebrul Roberto Fava. Individul acesta a fost adus cu alaii împărătoșe de la gară. I s'au oferit banchete, i s'au ridicat toaste, i s'au dat bani de buzunar, (când a venit nici buzunar n'avea la gheroc), a fost festivat cum n'a fost niciunul dintre românii iluștri cari 'n adevăr sunt... filoromâni. Și — pe când probabil comitetul Ligii era 'n tocmeală cu vr'un sculptor ca să-i ridice lui Fava ș'o statuă lângă a lui Mihail

Viteazul — în acel moment de obștească entuziasm național, ilustrul Roberto Fava o șterse peste graniță, cu bani procurați prin colectă publică, lăsând în urmă-i nota otelului neachitată și în inimile noastre regretul și rușinea de-a fi găzduit și ospătat un farsor, care ne-a batjocorit în urmă țara prin amabila presă din „la bella Italia“.

Am citat numai pe Roberto Fava, fiindcă nu vrem să măntind la vorbă. Dar dacă aș fi stat să-i scutur pe toți floromânii pripășiți p'aici, printre puținii oameni cum se cade, câți lingăi ridicăți în slavă de Ligă!

Așa am scris în numărul trecut al *Moftului Român*, și, lăsând la o parte orî-ce modestie fărnice, sunt silit să spun că, pentru acel articol, am primit felicitările multor bunî români, ba încă din Ardeal, felicitări care de sigur nu s'adresați valorii literare a prozei mele, ci simțimentului just care-o inspirase.

Cu toate astea, pentru acelaș articol, am fost grozav înjurat de o gazetă.

Se vede că cerneala cu care'l scriesem era amestecată cu acid fenic și cu alifie mercurială. Se vede că a usturat rău pe unii dintre paraziții incoensurabilii naivități românești.

E declar cu inimă deschisă că injurăturile astea gazetărești, cari nu intră niciodată în „sanctuarul familiei“, ci se mărginesc numai la o serie de birjărești flori stilistice, mă încântă. Sunt, totdeauna convins, ca toți ceștia de la *Moftul Român*, că ele vin sau din partea unui găgăuță de care-am ris cândva, sau a unui șarlatan căruia i-am dat în vileag pehlivaniile luându-i în zeflema gravitatea profesională.

Nu numai deci că nu mă supăr când sunt înjurat prosteste în gazete, ba chiar petrec.

Surugii, cât erau ei de... redactori la „Secolul XX“, aveau însă și părți vesele, cântau după ce injurau.

Așa și anonimul care mă injură are-o parte nostimă: când anume zice că noi cari scriem la *Moftul Român* suntem „saltimbanci“ și „antiromâni“.

Saltimbanci, de ce, onorabile imbecil? Pentru că ne batem joc de panglicăriile celor cari amenință să compromită cele mai scumpe sentimente?

Antiromân, de ce, patrioticulo cal-puzan? Pentru că, cu ascunsă mâhnire, scuturăm zimbînd de guler pe borfașii cari fură 52.000 de lei (etc., etc)? Pentru că denunțăm batjocurii publice pe neleginiții cari jefuiesc odoarele și ieoanelo din această biserică a românismului, cum trebuia socotită Liga?

Noi suntem saltimbanci? Noi suntem antiromâni?

Nu știu cine-a scris norodul artico-

lul din „Secolul XX“; dar aș pune rămășag că e scris sau de valorosul nostru naționalist d. Perieteanu-Buzău (Lipia) sau de ilustrul floromân Roberto Fava, — afară, bine înțeles, de cazul când ar fi scris de vreun cățeluș căruia, — cine știe pentru ce inconveniență comisă prin scris sau prin grai, — noi ceștia de la *Moftul Român* i-om fi atârnat vreodată tunicheața de coadă.

TARASCON

Națiunea Suverană

Pomojnicul i-a tras un mic „Altarul mănăstirii“,
Mustruindu-l pe mojie
Ca să voteze, ș'alt nimic,
Pe omul stăpînirii.

Dar nu se sinehisi nea Stan
De'njurături și ceartă;
El se gîndea că n'are-un ban
Să ia un geam de la jidan
Pentru fereastra-i spartă...

Ș'ajuns acasă, ce-i veni?
Cu buletinul ndată
Spărtura geamului lipi
Și stete-apoi și il privi
Cu fața nseninată.

Câștigătorul unui lot
Nu e așa fericit,
Precum era bietul netot...
„Ce bine-i să ai drept de vot!“
Părea în gînd că zice.

TARASCON.

Primejdia Progresului

Cine se mai îndoiește azi de primejdia cu care ne amenință acțiunea puristă a progresomanilor? În mai puțin de o jumătate de veac s'a trecut peste cadavrele atator datine, obiceiuri și instituțiuni, a căror origină se perde în vremuri vechi istorice și preistorice — instituțiuni pe cari strămoșii noștri săvârșindu-se din viață ni le-au transmis neatînse, și pe cari noi eram dator să le înmînam tot așa urmașilor. Limbă, credință, port, datine, moravuri și năravuri, artă și știință: toate au fost căsăpate de neînduratul bisturiu al puriștilor. Dar pînă când și pînă unde?

Aveam o limbă românească și n'a fost cruțată. S'au judecat și crucificat „ă“ și „â“ din „o“ și „u“; s'a înlocuit „bogda-proste“ cu „mersi“, „nene“ cu „monșer“, „tarbac“ cu „critică“, „a umbra haimana, a tăia cânilor frunză“ cu „a aduna informațiuni“ etc., și nu i de mirare dacă într-o zi va trebui să ne iscălim cu literă mică; ba — ceea ce e și mai probabil — nu va trece mult pînă când babele vor descânta de muma pădurii, băntuală, poesie, gîrgăunși etc., în franțuzeste. A fost suprimat „u scurt“ cu tot protestul filologic și moral, că adevă „nu se cade și nu i slobodă să înlăturăm slovele care au slujit la bună treabă în vorbe și propozițiuni, batără de ară hi mai vechi și mai lungi de câtă b, l, h, k, t, d, j, g, j, p, necum pe unii sermanii u scurtă“.

Sunt amenințate chiar injurăturile noastre naționale, indiciile incontestabile că cineva știe ce-i Dumnezeu, Paște, anafora, cruce, grijanie, Bobotează etc.; așa în cât va veni o vreme, când filologul va fi silit să scormo-

nească în prăfuitele documente vechi pentru a da de expresiuni moarte prea timpurii, ca: „Paștele, anafora, grijania, luceafărul, Boboteaza... măsir“ și să menționeze: „vezi ziarul „Glasul Surugiului“ articolul de fond...“, vezi „Analele Parlamentului din anii x, y, z, v; apoi: compară „Memoriile unui Sergent Major“ pag...; idem „Procesul comisarului Ipingscu“. „Dare de seamă asupra ședințelor Consiliului Comunal al Capitalii“ etc.

Aveam un port, portul strămoșesc. L-au profanat. La orașe și la sate în locul strămoșeștilor: „cușmă, suman, nădragi cu ghizde și opinci argăsiire“ se portă azi „frac, clac, ghete de lac și bătătură“. Din falnica chică străbună, ce falfăia atât de mândră în fuga cailor sêlbatic și 'n mâinile zapciilor domestici, au făcut freză și breton; ba — spre deplină profanare — mulți poartă capete cu chelie, adevă fără pîr, goale.

Aveam datinile noastre, și le-au uitat. Va trebui să faci armata, să fii alegător neînduplecat ori să fii dus la poliție pentru a'ți reaminti, ca de o umbră dispărută, de vechea instituție națională: *falanga*; iar de când dreptul nostru, dreptul pumnului, a fost înlocuit cu dreptul de a 'nghiți noduri seci, va trebui să aștepți pînă se fac alegeri, parade, manifestații, înghesuială, pentru că să poți trage măcar un ghiont sub coaste neîmpăcatului dușman, căruia îi porți sâmbetele — bine înțeles dacă nu este polițaiu, sergent, zapciu, primar ori prefect.

De legendarul eroism de crîng și codru, câte un casier ne mai aduce aminte.

Măreța figură istorică populară a nemuritorului *Guguțel*, descendent al și mai nemuritorului *Mester Perdaș*, a fost întunecată de gloria modernului *Găgăuță*, această persoană ubiquă, pe care o vezi pe stradă, la băi, congrese, cafenea, întruniri, ba chiar în localurile cele mai imune, ca: parlament, ateneu, oglindă, etc. Și așa cu toate.

Deci mai rămâne îndoială de primejdia ce ne pregătește acțiunea puristă?

De sigur, nu. Ei bine, atunci toți adoratorii credinței, legilor, datinilor și limbii strămoșești, cu un cuvînt: toți câți mai sunt români verzi să ridice glas de protestare, să înceapă reacțiunea ori retroacțiunea — dacă nu pentru a redobîndi câte avem pierdute — cel puțin pentru a stavili primejdia pentru viitor. Astfel, dacă nu putem redobîndi dreptul pumnului, să ni se respecte acela de a ne duela cu ciomege electorale, cu pietre; dacă nu ni se redă mult regretatul *ŭ* scuit precum și *o*, *ô* și *û*, să ni se lase ph, ç, y, tz, dz, pentru a ne putea iscăli corect ca: Phanpharonyde, Ciophlyngaris, Brînză, Gagautza etc; să se facă, dacă e posibil, o împăciuire între reformatori și antireformatori, așa ca să putem purta: căciulă de berbec, frac, nădragi și ghete de lac, sau vice-versa: clac, cojoc, pantolonî tricolori și opinci; dacă nu mai avem surugi și să se respecte nemărginită libertatea presed; dacă, în sfîrșit, bisericile, mănăstirile și școalele se ruinează, să se țină în bună stare și să se restaureze pușcăriile — acele instituțiuni menite a completa lipsa celorlalte. Căci, mai presus de toate, știut este: pușcăriile sunt dintre puținele instituțiuni ferite de protecționism. Așa, de pildă, poate a fi amenințat să cază la examenul de inginer ori bakalaurat, dacă ai greși simplificarea fracției $\frac{3}{4}$, sau a spune că Ștefan-cel-Mare a domnit în Prusia înainte de Christos, și n'at avea protecția d-lor X și Y din comisia examinatoare, dar la pușcărie, e altfel. Vrei să intri, intri. Nu ti se cere măcar să fi fost Secretar ori Casier la vre-o societate, Administrator de Bancă, Primar, Perceptor, Magazioner la CFR, ci simplu: să fi sucit gîtul unui neîmpăcat dușman, să fi greșit iscălitura unuia pe o poliță, să fi dus la Rîureni pe roibul pripoșit în ograda stăpînului sîu ș. a. m. d.

Deci, dar, nu e vreme de pierdut. Vrem s'auzim glasul de protestare al celor cari mai simțesc românește și archi-strămoșește!

Poet și Bărbier

— Poem dramatic —

Bărbierul

Eu n'am în mână o liră,
nu gem scrișnind spre cer,
Poete, eu sunt numai
un simplu, bun bărbier;
Dar tu, făuritorul
de gingașe idile,
Nu'ți arunca disprețul
nici artei mele vile.
Căci știu, vai! știu,
ți-e groază de arta mea, poete;
De-aceea lași să crească
a tale negre plete,
Și de albastre visuri
mai beat decât de rom,
Stai sus de-asupra noastră,
modern Avesalom!
Precum picior nu calcă 'n
pădurile vergine,
Așa a mele foarfeci
cu totu'ți sunt străine.
Ah! vin' poete dragă,
să ne 'mpăcăm, te 'ndură,
Talentu'mi îți promite
o splendidă frizură.

Poetul

Mărturisesc că Muza
Mă 'ndeamnă să nu viu
Ca ori ce mușteriu
Pe la „Briciul lui Cuza”.
Oroare am de foarfeci
De când mi-au forfecat
Volumu'mi, azi mâncat
In librării de șoareci.
Cum lui Samson puterea
Îi sta ascunsă 'n păr,
Și mie 'ntr'adever,
Ori ce mi-ar spune Gherea,
Mai bine 'mi stă cu plete,
Iar versul cântător
Imi curge mai ușor,
Ș'asa plac eu la fete!

Bărbierul

La apostrofa-ți crudă,
răspund cu vocea calmă:
Când te-ar vedea iubita'ți,
poete, tuns ca 'n palmă
Ai fi iubit cum toamnă
Leandru fu de Hero
Și 'n vecei blagoslovire-ați
mașina dublu-zero.

Poetul

Absurda ta reclamă
Nu m'a convins deloc;
Să nu fii dobitoc,
C'apoi te 'njur de mamă!
Tu le insulti pe fete!
Cum să mai am eu șic,
Când ca ori-co mojie
Voiu renunța la plete?
Te-asigur, o! bărbiere,
Că ești disprețuit
In chip nenchipuit
De oricare muere.

Bărbierul

Așa au fost poeții
naivi în totdeauna...
Ei bine! përu-acela
ce tu 'l compari cu luna,
Acel përu blond, pe care
il cânti ca un nebun,
Përu iubitei tale, poete,
— vrei să 'ți spun? —
Frumosu-i përu ce pururi
vrăjit ți 'nspiră Muza,
E cumpărat în rate
de la „Briciul lui Cuza.”!!!

Poetul

Oroare! Blasfemie!
Domnat să fii de cer!
Distrus-ai, o! bărbier,
A vieții 'mi poezie!
Biet visu 'mi se usucă
Precum un trandafir...
Vai! përu ce admir
Și 'l cânt o... o perucă!
(Poetul leșină; iar perfidul bărbier
profită de ocazie pentru a-i administra
o tunsoare cu mașina trei-zero.)

TARASCON

Două Capete!..

Daca doamna Smara și amicul d-sale, ilustrul ciobănel român Cârțan, sunt nepoții lui Traian, — lucru de care astăzi nu mai poate 'ncepea nici o in-doială, — atunci Bucureștii noștri nu pot fi decât fiul mamei-Rome. Și fiindcă fiul trebuie să semene mamei, firește că și capitala noastră, ca și capitala Italiei, trebuie să aibă catacombele ei.

Odinioară acele catacombe erau în strada Blănari, la căreiuma unde ilustrul Anton birtășul-enciclopedist făcea adesea marș în discuții istorice, literare, filosofice și politice pe unii dintre cei mai distinși profesori speciali și competenți în materie.

Dar comerțul român a dat dela o vreme înapoi; celebrele-catacombe, cari luaseră pînă în fine aerul unei adevărate academii libere, s'au închis, și Bucureștii era amenințat să rămână lipsit de una dintre cele mai caracteristice trăsuri de asemănare cu nobila 'i mamă Roma.

Ce se'ntemplă însă? Iată că se descoper în Cișmegiul alte catacombe! Acestea, dacă n'au ca acele vechi, mândria adevăratului vin de Drăgășani și a discuțiunilor înalte, au în schimb aceea ce trebuie să aibă niște adevărate catacombe romane — au aerul lugubru, conțin mistere macabre.

În adevăr, nu se poate cova mai macabru decât descoperirea din zilele trecute, care a emoționat întreaga noastră Capitală.

Două capete de om! fără trup! și, ce o și mai grozav, moarte! moarte de cel puțin câteva săptămâni!

Ale cui să fie acele capete, cari rămân mute la orice întrebări?

Toată ziaristica și întreaga opinie publică s'a perdat în conjecturi.

Un dublu asasinat! au zis unele gazete independente.

Un ziar oficios după multă gândire, a crezut și a avut curajul să 'și spună credința, că acele două capete sunt încheierea actului final al unei oribile drame pasionale: nu poate fi la mijloc, a zis confratele liberal, decât o îndoită sinucidere; cei doi tineri s'au înjunghiat și apoi și-au tăiat unul altuia capul.

Dar un ziar opozant — pînă unde poate merge orbirea provocată de pasiunea politică! — a trebuit și aici să combată pe confratele oficios.

Nu'i adevărat! a zis organul opozant; cele două capete nu sunt capete nici de asasinați, nici de sinuciși, dovadă *visum et repertum* al medicilor legali. În adevăr, capetele sunt pline cu călți; ele sunt de sigur pierdute de cineva acolo în catacombe.

Și de aci, ziarul opozant trage concluzia, logică după părerea sa: capete pierdute, pline cu călți—trebuie să fie, nu se poate să fie decât ale d-lui D. A. Sturdza.

Auzi comedie! am zis noi dela „Moftul Român”; auzi exagerație de opozant sistematic! auzi absurditate!

Dar când a avut d. Sturdza două capete?!

Să isprăvim cu mofturile!

Afacerea asta trebuie odată elată!

LUCA

REGRET

Doar două prietene avut-am
Și le iubeam pe amândouă,
Căci dragostea din mine toată
Lor le-o făcusem pe din două.

Mă urmăreau cu stăruință.
Pe ori-ce cale vream s'apuc
Iar noaptea îmi sedeau de streaje
Pe lângă patul meu de nuc.

Nici eu n'am fost ingrât cu ele,
Recunoștință le-am păstrat,
Căci le scoteam mereu în lume
La Teatru, Circ și bal mascat.

Azi, scofăleite și crepate,
Sub canapea într'un colț zac,
Urite'mi par îmbetrănite
Sărmanele'mi ghete de lac!

AL. JUAN.

ȘTIRE DE SENSAȚIE

În postul de doiă — un chilipir și jumătate — a do curând născutei principesa a Italiei, a fost numită o oare-caro Madolena Cinti.

Aflăm că cea mai talentată din femeile române, simțindu-se nedreptățită, va merge să protesteze la columna lui Traian.

Din parte-ne cerem cu energic ca numitul post să fie înorodintat omononței noastre compatrioate.

SMARAFUCILE.

TARA
LUI
HÜBSCH

MORTUI ROMANI

Rimă și Rațiune

Era 'n congediū Căpitanul,
Cucoana lui era la băi;
Era o arșiță cumplită,
De te băga în năbădăi.

Și cu perdelele lăsate,
Fumând țigări, sorbind miș-maș,
Se plictisea la nebunie
Mândrul și bravul meu ostaș.

Pentru ca timpul să-și omoare
Chemă pe ordonanța lui:
„Tănase! Știi tu să faci versuri?
„Nu poți niciunul ca să-mi spui?”

— „Traiți! răspune vistavoiul,
„Nu pot să fac și nici să spui!
— „Da! i lesne, mă!” — îi zice șeful,
„Hai, să te 'nvăț cum să compui!”

„E totul să găsești o rimă,
„De pildă: Nae, mă numesc
„Și cu nevasta ta, Marița,
„Când tu lipsești, mă giugiulesc.

Tănase, indignat, răspunde:
„Dar... asta nu-i adevărat!”
— „De sigur, nu-i, dar vorba este
„C'am zis ceva care-a rimat.

„Pricepi acum? Haide! Incearcă
„Să faci și tu un vers măcar!”
Tănase, scărpinându-și ceafa
Și sficios, declamă rar:

„Eū mă numesc Tănase Ghiță.
„Cucoana mă iubește, foc!
— „Dar nu vezi tu că nu rimează?!”
„Ești prost, Tănase, dobitoc!”

— „Prost, să trăiți! Cum să fac versuri,
„Când carte nu am învățat?...
„Dè! vèd și eū că nu rimează,
„Dar... să trăiți! i-adevèrat!...”

SCARLATO

TRIUMFUL ARTEI

Fără să fi fost silit, fără să fi fost rugat de cineva, Popescu, unul dintre funcționarii cei mai bine priviți din biuroul unui minister, șef de masă, cu leafă sigură și cu dreptul la înaintare, și-a dat, nu de mult, demisia din postul ce-l ocupa. Desigur că această informație, de care nu se poate interesa de cât, cel mult, un reporter de mâna a doua de la o gazetă oarecare, pe d-voastră vă lasă cu totul reci. Pe mine însă, care cunosc personal pe Popescu, și care știu bine că Popescu n'a câștigat la nici o lotărie, că Popescu n'a primit nici o moștonire și că Popescu nu s'a însurat că să fi putut lua zestre, această veste m'a pus pe gânduri.

— Oare să fi găsit Popescu o slujbă în altă parte în condițiuni mai bune? Nu cred, tocmai pe acest timp de criză,

când e mai ușor să găsești minte în capul unui savant român, de cât un loc vacant în vreo autoritate. Nu, nu cred. Trebuie să cercetez. Un prilej imi veni în ajutor. Eri am întâlnit pe Popescu, alt Popescu, prieten cu Popescu demisionatul.

— Ei, ce-i cu Popescu? l-am întrebat pe Popescu, e drept că a demisionat?

— Ce, acuma ai aflat? Asta-i treabă veche...

— Bine, bine, dar cu ce trăește el? Are altă slujbă?... Ce face?

— Ce să faci monșer, face literatură.

— Cum? Popescu, ... literatură! Asta-i prea e prea. Se vede că vrei să-ți bați joc de mine, său de el? Nu-ți permit; Popescu mi-e prieten. Adică vrei să-mi spui că Popescu e așa de naiv, încât să se creadă literat, să-și piardă o slujbă sigură, ca să se apuce de alta, care nu-i trecută nici într'un budget din lume? am răspuns eu, ironic și mândru de modul cum știu să-mi apăr amiciei.

— Ce tot imi spui mie de budget!.. Mai întâiu știți cum umblă Popescu de când a demisionat? Nici nu-l mai cunoști, nici nu te mai cunoaște. Hainele cele mai luxoase, mânâncă la Frascati, iar pe stradă numai în *muscal* îl întâlnești.

Am rămas uimit.

— Nu mai înțeleg nimic. Ce poate serie Popescu? Ne mai pomeni! L-a premiat Academia?

Popescu, văzând nedumerirea în care mă aflam, mă lovi, rizând, peste umăr.

— Stai să-ți spun o mică istorioară, și numai așa vei putea înțelege totul.

— Spune-o, draguță, nu vezi că ard de nerăbdare...

— Intr'o seară, începu Popescu, în somptuoasele saloane ale unui membru marcant al unui partid din țară, era adunată lumea cea mai inteligentă și mai cultă din capitala noastră. Și ca să-ți poți face idee de lumea adunată, pot să te asigur că erau acolo și trei profesori universitari.

După ce unul dintre acești trei profesori universitari, făcu descriția unui tablou de artă—o superbă cromolitografie—un june, cu fruntea înaltă și cu redingotă încheiată, înaintă spre centrul salonului și salutând, respectuos, societatea:

— Imi permiteți, doamnelor și domnilor, să vă citesc o mică inspirație?
— Cu plăcere, cu plăcere! îi răspunseră din toate părțile.

Cu o voce tremurătoare și foarte emoționat, ténérul își ecti inspirația. Se vede că ténérul a fost grozav de inspirat, căci, după cotire, un profesor universitar a zis: „Un adevărat talent!” un altul: „Goniți!”, și al treilea: „Un profund psiholog!”

O ploaie de aplauze acoperi aceste juste și 'nalte aprețieri. Oh! și cât de frumos, de măreț și de solemn, a fost momentul, când o doamnă gravă, în

toamna vieții sale și în fustă de mătășă groasă, care face *frou-frou*, se apropiă de fericitul june—declarat celebru—și, luându-și roza de la sinul ei, o puse la pieptul poetului zicând: „Aceasta e decorația mea! Voese să am aceste versuri și le voi plăti eu aur!”

A doua zi, fericitul Popescu, căci trebuie să fi ghicit că ténérul cu inspirația nu era altul de cât Popescu cel cu demisia, fu primit în buduarul splendid al gravei dame, care știe să încurajeze așa de bine arta. Acolo Popescu își recită inspirația. Vocea sa clară și declamatoare își găsi ecoul în inima acestei distinse femei române. Dând un țipet, care n'avea nimic pământesc, ea se aruncă să strângă 'n brațe pe ténérul poet. Acest țipet era glasul omenirii învinse de divină artă!..

Pêrul ei despletit cădea ca o binecuvântare cerească, încadrând într'o aureolă de raze argintii fruntea genialului poet. Numai pana poetului Carnabat ar fi putut descrie acest încântător tablou, care simboliza arta modernă și lumea antică. E imposibil de precizat timpul cât a durat această supremă îmbrățișare, dar știu atât că Popescu când s'a desmeticit din această strînsoare, a jurat solemn că de acum înainte se va consacra cu totul literaturii. Și acolo, chiar, pe mesuța de toaletă a bine-făcătoarei sale, Popescu poetul, și-a scris în vilă proză demisia, demisia lui, care te-a suprins atâta.

Și ștergându-și fruntea de sudoare, amicul meu și al lui Popescu își încheiă povestirea.

— *Merci*, i-am spus eu. Așa mai înțeleg. Păcat că nu întâlnesc în cale o astfel de damă, că mi-ași da și eu demisia, dacă aș avea vreo slujbă.

CAZABAN

ZI DE VARĂ

(pe arta: „Somnoroase păsărele”)

Bucuroase damicele
Pe la Capșa se adună,
In rochițe cu dantele
Vremea-i bună. (bis)

Doar trăsuri mai trec ușoare,
Tremurând pe cauciucuri,
O țigancă pe trotuare
Sringe mucuri. (bis)

Trece Mița 'n bicicletă;
Înspre teatru e 'mbulzeală;
La «Teișani» e discretă
Rêcorcală. (bis)

Peste zi prea cald se face
Și canalul greu miroase,
Tot e liniște și pace...
Aghioase!

CAIR

A LA „STELUȚA”

Dedicată amicului meu Ciolac

Tu care ești redusă
la neagra sărăcie,
Lefșoară mult iubită
a sufletului meu,
Pe care-odinioară
te beam cu bucurie
Pin'mai aveam în pungă
numai un singur leu.

O, dulce, mult frumoasă,
lefșoara mea perdată,
In vecei printre bugete
te cată al meu dor,
Rețineri pentru pensii
și taxa cincii la sută
Infipse'n al meu suflet
pumnal ucigător.

Trecut-au luni de ahuri
și vor mai trece încă
Din ora de urgie
în care m'au redus,
Și doru'mi nu s'alină,
și jalea mea adâncă
Mă arde ca un soare ce
n'are 'n vecei apus.

O, berii și reci mișmașuri,
plăceri încântătoare!
Muscali țigări regale
și haine de baron!
V'afți stins într'o clipeală
ca stele trecătoare
Lăsând în urma voastră
rahat și ghinion!

DELACOPERATIVA

Elegia unui Suprimat

— în care se află, în germen, soluția crizei, —

O, patria mea! tu cea mai frumoasă
și ingrătă dintre fiicele gintei latine,
cătră tine se îndreaptă cântul meu
melancolic, dar generos, după cum vei
vedea la fine.

Te adoram și te slăveam, o, patria
mea scumpă! căci aveam și de ce:
din bugetul tău, enorm ca o țintă de
vacă elvețiană, sugream și eu, pe cât
m'ajutau slabele mele puteri; am fost
copist cu o sută lei pe lună și te ad-
miram, o patria mea! am fost înaintat
impiegat-auxiliar ei. I cu 120 lei
și te-am slăvit, o patria mea dulce!
iar când am fost înaintat impiegat cu
150 lei, te-am îndumnezeit, binocu-
vintata mea patrie, și în inimă'mi
ți-am jurat amor veșnic și ideal!

O, foriecită și frumoasă patrie! câte
n'am făcut eu pentru binele tău?

Veneam la slujbă cu o jumătate de
oră mai târziu de ora reglementară
și tu nu te supărai,—din contra, îmi
spuneai că așa se obișnuiește; am lu-
erat ziua și noaptea, — când nu se în-
tâmpla să fiu plictisit sau mahmur, — și
tu mi-ai încurajat apucăturile; am pus
la toate lotăriile, la cart d. șef-comp-

tabil binevoia să mă facă să pierd
3—4 lei, și tu mi-ai zimbit cu zim-
betul tău fals de curtezană; în sufle-
tul tău, negru ca smoala, îmi soroci-
seși soarta: il voiu suprima!

Și m'ai suprimat, ingrato, dar nu
te blestem! Am putut în furia mea
să'ți scornesc numiri defăimătoare, să
te ofensez; dar astea au pornit din
iubirea mea, da! din iubirea mea cea
mare pentru tine și suta de lei per-
dută de-acum în neagra vecinicie!...

Să'mi șterg lacrimile, patria mea
infidelă, și să sfârșesc!

N'ai știut să te folosești de mine
ca să progresezi, nu'i nimic,—să'ți fie
de bine! Primește odată cu aceste
rinduri și scâlceiatele mele botine cu
tălpile sparte; primește și gheroșu'mi
xenamorisit; îți vor ajuta la plata
cuponului! Sunt dispus să fac orice
sacrificiu, — și gândește-te că eu sunt
legiune, legiunea întreagă a suprima-
ților; de ai pune gaj la Disconto-Ge-
sellschaft toate vechiturile, pe cari
ți le-am da noi voioși cadou, de sigur
că te-ai lecui de criză!

Liniște!... să s'audă lătrând câțelul
pământului! Liniște!... să s'audă cum
pică boabele de sudoare de pe fruntea
îngândurată a d-lui Pallade!...

Adio,—deși n'ar strica să'mi adre-
sozi un mic la revedere!

FARMAZON

TINERET

— Hei! domnule, nu vezi pe unde calci...
espèce d'imbécile!...

Și trece înainte supărat, continuând a înjura
pe un biet copist dela minister, care, trecând
repede pe lângă dânsul, l-a călcat puțin pe
picior. Acesta, amețit de cele șase ore de scris
la bugete, nu băgă de seamă incidentul, ci
trecu înainte gândindu-se la cele „opt ore de
muncă”, conferință cu tendințe, pe care avea
să o țină a doua zi duminică la „Societatea
de cultură reciprocă a micilor funcționari”.

— Nu e chip să trec pe trotuar, fără să
te lovești de toate tipurile!

Se oprește și nervos se uită la gheată. O
mică zgrietură pe lac.

Pleacă înainte gânditor.

E lume multă pe stradă astăzi, și cum să
nu fie când e o zi de aprilie din cele mai
frumoase. Un miros de primăvară 'ți îmbată
simțirea și moleculele alcătuirii omenești se
preschimbă în armonie cu nașterea naturii.
Poți sta închis pe vremea asta? De aceea mi-
șună lumea pe calea Victoriei.

— „Adevărul, Epoca, Moftul de mâine!”
strigă un țigănuș în urma omului nostru. El
se întoarce și zice cu voce tare:

— Băte, ai „La Roumanie”?

— Nu, d-le, dar am „Adevărul, Epoca...”

— Nu'mi trebuie, pleacă!

La primul chiosc se oprește și cere „l'In-
dépendance”. Deschide gazeta mare de tot, se
uită pe coloane, se pare că citește puțin și
zimbete, apoi o îndoaie cu titlu în afară și o
ține împreună cu bastonul în mâna stângă,
sau dacă o bagă în buzunar, are grije ca o ju-
mătate din titlu: „l'Indép...” să rămână afară.

Se întoarce apoi, aprinde o țigară de fof
și pornește cu ea între dinți, strimbându-se
din când în când — „din cauza lumului”, zice
el, în realitate însă oglinda l-a convins că acea
strimbătură îl dă un aer mai serios.

Se oprește după câțiva pași ca surprins,
cu brațele deschise într-o mișcare silnică, dar

studiată. Se întâlnește cu Jean N... (se termină
în sco), un ami d'enfance, cum îi zice el. Lu-
mea șoptește că „trăiesc în aceleași ape”, dar
cine se uită în gura rea a lumii? și mai la
urmă trebuie să fie numai un joc de cuvinte.

Nu s'au văzut de mult. Se îmbrățișează; se
sărută.

— Unde te duceai, monșer?

— Nicăeri, eșisem să mă plimb puțin, și
tocmai voiam să iau o trasură ca să mai res-
pir puțin la șosea, când iacă te-am întâlnit.

— Și eu mă duceam la teatru pentru ace-
laș lucru.

— Bravo! mergem amândoi.

— Dar cum te-ai îngrășat! . . . . .

Pleacă înspre teatru, vorbind tare și gesti-
culând, aprinși de o discuție din care niciunul
nicăit nu înțelegeau nimic.

Ajunși în față la Continental, se opriră.
Omul nostru făcu semn cu bastonul. Vre-o
cinci muscali eșiră deodată din rândul lor,
grăbindu-se care să ajungă mai repede. Junii
surideau mândri, rezemați în bastoane, pe când
lumea curioasă se strîngea mereu.

„Aici, conaș! la mine, conaș!” strigau muscalii
invitându-l, pe când el săriră sprinten în cel
mai luxos. Birjarul atinse căl, carii porniră în
trapul cel mare; iar el, tolăniți lenevos cu
măinile încrucișate pe pept, aveau aerul unor
marți diplomați engleji eșind din Camera
Lorzilor.

Nu schimbă o vorbă pînă la șosea. Din
când în când unul răspundea în silă salutului
vreunui cunoscut de pe trotuar. Celalt în-
treba: „Cine e individul?” Cel întrebat răs-
pundea că nu'și mai aduce aminte, o! are
atât de multe cunoștințe! cine ar putea să le
mai țină minte numele?

Au ajuns la primul rond, își fău o pozițiune
ceremonioasă, devin grav și privesc distrați
la trăsurile cari staționează în stînga. Din-
tr'un echipaj luxos din acea parte o bătrână
le suride prietenește. Omul nostru se roșește,
pare turburat. Dar a trecut, s'a liniștit.

— Vezi blonda aia de colo? cum o găsești?

— Adorabilă.

— Oșterul acela din stînga e bărbatul ei.
Monșer, știu că ești discret și dec'i pot să
m'ncred în tine și să'ți spun tot... E amanta
mea; am cunoscut-o la una din mătușele mele...
înțelegi restul... ce să'ți mai spun? s'a amore-
zat nebună de mine... Ea e drăguță, dar bă-
rbatul ei e o gâscă; sârmanul! nici nu bănuiește...
Brei ale dracului sunt femeile, dom'le... s'o
vezi că nici nu se uită la mine când e cu
tipul lângă ea.

— Îți fac complimente, știu... e încântătoare...

— Ah! uite pe Didi... Bonjour Didi!

O sulemenită dintr'o trăsură surdă la nu-
mele de Didi

— Drăguță fată și asta, dar e cam noftu-
roasă. O să cedeze ea... avec nous autres...
Iacă și M-me X. Se uită cam gales... observi?
Am dansat cu ea astă vară la Trouville și...

Aci se întrerupe. Echipajul cel luxos îi
ajunsese după urmă și îi întrecea în trapul cel
mare al cailor spre Băncasa. La fereastră
dreaptă perdeaua era pe jumătate lăsată. Omul
nostru tresare, se turbură și de odată, parcă
șf-ar fi adus aminte de ceva:

— Ți! cum am uitat!

— Ce?

— Închipește'ți, monșer, trebuie să mă duc
la gară la 7 și 35 să mă întâlnesc cu un tip,
ca să-i dau o scrisoare pentru niște bani, cu
procură de la Craiova... de le un unchiu...
o moștenire...

— Bine, mai ai timp, isprăvește'mi aventura
de la Trouville, ca să'ți spun și eu una tot
de la băi de mare cu M-me Y. nevasta fos-
tului...

— Altă dată ți-o spun, acum lasă-mă, cre-
de-mă sunt grăbit... întoarce birjar... să mă
lași la Bufet, ca să trimit un garson să'mi
aducă o trăsură... Au revoir.

După cinci minute, aleargă în goana cailor
la Băncasa.

Beatrice

O NOUĂ POETĂ ROMÂNĂ

Hotărit, femeile ne-au pus gând rău pe secolul acesta!

Primim prin postă, într'un plic transdăfirii și imbibat în opopponax, rîndurile de mai la vale, cărora ne grăbim a le face loc în coloanele noastre.

Cine să fie această Beatrice, nu ne putem închipui; și fiindcă noi nu suntem femei, nici n'avem mult neastîmpăr s'o cunoaștem, deși cunoștința unei femei de spirit nu este un lucru care se n-tâlnește prea des, ne mulțumim cu pseudonimul.

Iată conținutul parfumatului bilet transdăfirii al Beatricei, poetă română de școală modernă, cu totul modernă:

Mult stimulate domnule director,

Place à la femme! Iată strigătul general și neîntrerupt care se aude tutîndeni (vezi *Eneida* tradusă de Coșbuc), *tutîndeni*, zic, unde civilizația a început să atingă toate straturile sociale. *Place à la femme!* Trebuie să se convingă toți că mersul civilizației înainte e imposibil fără femeia care, cultă, poate să ceară și drepturile politice. Dar pînă una alta, *vē rog să dați ospitalitate producțiilor mele*, care, de bună seamă, *vē va izbi prin nouțetea ei*. Cu toți știm că Petrarca și alți maeștri în ale artei divine făureau și mai făuresc sonetele lor în patru-spre-zece versuri. Și nimeni nu s'a gândit pînă astăzi să se emancipeze „pur ainsî dire“, de acest număr reglementar și al căruia despotism se ține încătușat. „A bas le despotisme!“ Păcat că școala romantică care, de altfel, emancipase versul de despoticele stricteteți ale clasicilor, cari nu admiteau nici încalcările, nici altele, nu s'a gândit să decreteze, prin exemple frumoase, că și sonetul trebuie să fie liber: 14 ori 16 versuri, numai sonetul să fie frumos și scris, dacă nu cu sângele inimii, cel puțin cu bătaile ei!

Să nu *vē mirați* dar că eu, călcînd pe urmele nemuritoarei Madame de Staël, care introduse în Franța (ea, *o femme!* — *place à la femme!*) romantismul, — am încercat să produc mai multe sonete ba în 16, ba chiar în 18 versuri. Și sonetul meu inițial conține într'adevăr opt-spre-zece versuri! *Vē va mai izbi și altceva în el*, adică în sonetul meu de opt-spre-zece versuri și pe care am plăcut să vi-l trimit ca unui om care știe să aprecieze arta. *Vē fac atent la tropic-al*. Inovație cam îndrăzneată, o știu, dar... și Victor Hugo știe să îndrăznească (recitiți, *vē rog*, prefața la Cromwell); prin urmare „*toutes proportions gardées*“, bine înțeles, am îndrăznit și eu. Apoi mai este un vers încercat, vor spune unii:

„Că numele-mi Beatrice e cu toate“

în loc de: *cu toate că, etc.*

De acești *unii* îmi pasă puțin. Mi-i de ajuns să admiteti dumneavoastră, domnule director, și toți cetitorii culți și emancipați ai dumneavoastră, aceasta inovație inverțională! Liber să fie sonetul, și liberă inspirația poetică! Călcînd pe urmele nemuritoarei Madame de Staël, sunt îndrăzneată.

Primiți salutarile mele foarte distinse.

BEATRICE.

N. B. Cea mai mică schimbare fie în text, adică în imagini, fie în interpunctuație, va aduce, — v'o spun cu regret, — va aduce, zic, o sino necolaborarea mea; și sonetul inițial, în acest caz, va fi totodată și sonetul final.

SONET INIȚIAL

(DIN SONETELE MELE)

Talentu-mî pare-un vultur microscopic
Pe lângă geniul lui Aligh. Dante,
De-oare-ce, romantic-filosofic,
In loc să cânte cele sacrosante,
Alunecă molatec pe-alte pante.

O da! Din sînu-mî dorul cel măi tropic-
Al smulge-accente atât de delirante,
In cât și Wagner, care o ciclopic
In izbucniri armonico-savante,
Cu *forte* și *fortissimo* și-*andante*,

Le-ar iscăli, o da! — O tu, noroace!
M'ai înzestrat în van c'un „vină 'n coace“:
E primavară și... măi 'neacă plînsul;
Căci unde-*ei?* să mor de-amor cu dînsul!

Dantesc amorul meu a fi nu poate
(Că numele-mi Beatrice e cu toate),
Dar unde-*ei?*, să mor de-amor cu dînsul!
Stău singurică, vai! — măi 'neacă plînsul.
BEATRICE.

Meseriașul român poet

La Craiova, meseriașii au format o societate; societatea și-a făcut, firește, un drapel; iar drapelul a avut ca naș pe principele Barbu Știrbey. Dar, principele Știrbey a găsit cu cale să lipsească de la inaugurare, perzînd astfel nașul ocazia d'a vedea și el odată drapelul ocazii.

Pin'aici n'ar fi nimic; ce se 'ntemplă însă? Pentru că nuntă fără lăutari nu se poate, hop și d. Nicolae M. Șerbănescu, meseriaș român, să facă o cântare. Și a făcut, ba încă trei, și le-a publicat în valorosul organ Craiovean „*Drapelul Meseriașilor*“.

O mostră!

NU FIȚI TRIȘTI

Frați meseriași, nu fiți triști, și mîhniți
Dacă întîmplarea, a oprit, de vîntul vostru Prinț,
De-a nu lua parte la sfîntirea falnicului steag.
Și-a vă vorbi cu simpatie și drag.

A lipsit, boala l-au făcut a sta de noi departe
Să rugăm pe a tot putînte ai da deplină sănătate;
Și să nu credeți, că Prințul de noi s'a depărtat,
Vă-va proba însănătoșirea acestui om înalt.

O singură dată în treacăț l'am vădut,
Și știu cât prețuește de mult;
Dînsul este cel măi nobil, bun și iubitor,
Merită a fi stimat de întregul popor.

Încă o dată *vē* repet, să nu fiți triști și mîhniți,
Că în curînd de alesul vostru veți rămîne mulțumiți,
Și cu toți cu credinți, să rugăm pe înaltul creator,
Ai da deplină sănătate, și iubire pentru popor.

Nicolae M. Șerbănescu

Și'n adevăr, aflăm că nimeni n'a mai fost trist după ce-a citit liricul apel al lui nenea Nae Șerbănescu; ba încă s'a strămbat lumea de ris!

Eu însă, spirit critic prin oxcelență, nu am făcut ca toată lumea, ei am meditat: am căutat să deduc din poezia de mai sus ce fel de bransă de meseriaș este nenea Nae, pentru că de la necopt am înlăturat ipoteza că dumnealui o de meserie poet.

Să fie monoa Nae tîmplar? Nu prea's versurilo date la rendera. Să fie cismar? Calapodul pe care și-a turnat idea o cam bocciu, iar picioarele versurilor șchiopătează. Să fie mecanic? În cazul acesta și-ar fi pus lacuț la gură și n'ar mai fi scris. Să fie eroitor? Le taie

destul de binișor, dar n'are stofă de poet...

Atunci ce comerț să 'nvărtească d. Nicolae M. Șerbănescu?

Și-am ajuns la concluzia că trebuie să fie vr'un papugiū, care vrea să'n-calțe pe nașul drapelului!

coco

EPIGRAMA

Draga mea, de când scriu versuri,
E geloasă foc pe mine,
Fînd-că une-ori îmi place
Să me dați l'Alexandrine.

RADU

Bibliografie

Tînrul d. D. Karr a scos de sub tipar un volumuș de versuri intitulat *Crini albă*.

Critică științifică:
Acest volum de versuri e dedicat dlui—?
—Basile Japurescu! și este lăudat de d.—?
—Al. Macedonsky!! în—?“Secolul XX“!!!
Concluzie:
Karr... naxi!

DECLINARE

SINGULAR:

NOMINATIV

Am văzut-o. Cum dogoare
Focul sfînt din ochii ei!
Întreb inima: „Știi oare
Cine e? — *Iubita*, hei! —

GENETIV

După dînsa... Foc și pară...
Vorbe dulci pe flori trimite-i.
Dar, în fine, într'o seară,
Ea-i a mea, eu *al iubitei*.

DATIV

Lăsînd capul pe-al meu umăr,
Clipeau dulce ochii-i-stele,
Și-n săruturi făr'de număr
Rîsplăteam *iubitei* mele.

ACUSATIV

Curat lucru nu-i norocul...
Vai, acum am priceput-o!
Stînsu-s'a în peptu-i focul.
Pe *iubita* am perdut-o.

VOCATIV

De ce-ți rizi de-a mea viață!
O, *iubito*, îndurare!
Azi năluca-ți string în brațe;
Dorul va să mă doboare...

O iubito, adorato!

Oh, mă arde. Mă omoară...
Am murit!... Vin, blestemat,
Vino, dă-mi viața iară!

Nă! Ce glas pe-al meu îl curmă,
Cu ton grav și magistral?
„Taci, băete, mori pe urmă;
Treci acuma la plural!“

TRODON

TOT MITICĂ

Întîlnese azi dimineață pe amicul Mitică foarte abătut.

— Ce ai pățit, iubito!

— Închipsește-ți, dragă: am tras pe dracul de coadă două luni, și acum mi-a intentat proces, cerîndu-mi daune-nterese!!..

FAR.

NB. — Amicul *Farmazon* e cu stăruință rugat a ne da cât mai degrab adresa d-salo.